

Kuorolaulu

on ihmissuhdetoimintaa

– Olen saanut kuorolaululta vuosikymmenten varrella erinomaisia ihmissuhteita, veljeyttä, elämyksiä ja kokemuksia. Musiikki on kaikissa muodoissaan hieno harrastus, joka antaa ihmisen tarvitsemaa henkistä ravintoa, tilittää vuodesta 1949 lähtien mieskuoro Sirkkojen ympyröissä mukana ollut opetusneuvos Kalle Mirkkola.

Ryhdykäs ja pirteä herrasmies muistelee mielellään kuoroelämyksiään. Niitä on paljon. Laulun suuresta ja syvästä, sykähdyttävästä voimasta kertoo vaikkapa se **Kalle Mirkkolan** muisto, kun hän laulajatovereineen kävi laulamassa serenadeja opiskelijaneitojen ikkunan alla. Laulu oli tehnyt vaikutuksen.

– Vuonna 1942 kotirintamalle jääneet Sirkkojen laulajat Kotisirkat kävivät konsertoimassa lyseolaisille. Ryhdikkäästi esitetyt ajan henkeen sopivat laulut tekivät ainakin minuun lähtemättömän vaikutuksen. Mietin, että tuohon joukkoon haluan joskus mukaan.

Vuonna 1925 syntynyt lyseolainen joutui mukaan jatkosotaan. Sotaretkiltä mies selviytyi naarmuita, mutta sodan viimeisenä vuonna elimistön myrkytystila oli viedä hengen. JYP:n jalkapalloilijan ja jääkiekkoilijan vahva sydän ja Suomeen parahiksi saatu penisilliini pelastivat nuorukaisen hengen.

– Lähdin opiskelemaan opettajaksi, koska se oli nopein tapa päästä leivänsyrjään kiinni, kertoo Kalle Mirkkola uravalinnastaan. Metsäala olisi ollut houkutteleva vaihtoehto, mutta se sai kuitenkin jäädä.

Mirkkolan perhe on kotoisin kukkien omenapuiden Käkisalimesta.

– Isä Fredrik katseli koulun karttakirjasta evakkokohdetta. Hän osoitti sormellaan Jyväskylää ja arveli siellä olevan ympärillä sen verran vesistöjä että pääsisi ongelle. Isä teki onnistuneen valinnan. Jyväskylän luonto ja ihmiset ovat hienoja. Mainiosti olemme täällä viihtyneet, sanoo Kalle Mirkkola.

Kuorolaulu on ollut virkistävä ja antoisa harrastus läpi vuosikymmenien.

– Loistavien ihmissuhteiden lisäksi laulamisen mukana olen päässyt tutustumaan syvästi säveltaiteeseen, kirjallisuuteen, runouteen. Mitä muuta ihminen kaipaa?

– Henkilökohtaisesti minua ovat sykähdyttäneet lukuisat konserttimatkat. Erityisesti nousee mieleen monet matkat Viroon, veljeskansan järkyttävän vaikeina miehitysvuosina. Ystävyyskuoronamme oli maailman parhaaksi mieskuoroksi tituleerattu akateeminen RAM-kuoro, jota johti suuri kuoromaestro **Gustav Ernesaks**. Viron itsenäistyminen oli omalla tavallaan kulttuurivallankumous, jossa muutosta

vauhditettiin musiikin voimin. Ernesaks sävelsi paljon meriaiheisia lauluja. Kahlitsematon meri oli hänelle kansallisen vapauden symboli, vapauden joka sitten 1990-luvun alussa saavutettiin.

– Ernesaksin ”Mu isänmaa on minu arm” -laulu päätti aina Viron laulujuhlat. Piritan laululavalla isänmaasta lauloi itse asiassa 30 000 laulajan kuoro. Sykähdyttävää.

Kalle Mirkkolan jyrkät kakkosbasso kumahteli Sirkkojen kuorossa yhtäjaksoisesti vuodesta 1949 vuoteen 1991. 1960- ja 1970-luvuilla hän hoiti vastuullista puheenjohtajan tehtävää ja edusti Keski-Suomen mieskuoroliiton hallituksessa. Kuoromies kantaa ylpeänä rintapielessään mieskuoroliiton ja oman kuoron kunniamerkkejä. Tärkein merkki sodan käyneelle miehelle on tietysti rintamamiehen tammenlehvämerkki.

Kalle Mirkkola laulaa edelleen Sirkkojen jäädyttelykuorossa Harmaissa herroissa. Mies on virkeä. Laulu voimaannuttaa edelleen. Laulu koskettaa syvältä.

TEKSTI: RISTO KORHONEN

Puheenjohtaja Kalle Mirkkola nostaa konsertin jälkeen maljan mieskuorolaululle ja erityisesti Sirkoille.

KUVA: KALLE MIRKKOLAN ARKISTO

Kuoromies kantaa ylpeänä rintapielessään mieskuoroliiton ja oman kuoron kunniamerkkejä. Tärkein merkki sodan käyneelle miehelle on tietysti rintamamiehen tammenlehvämerkki.

KUVA: RISTO KORHONEN